ἡ Μοῦσα πρέπει νὰ τονίζῃ τὰς χορδάς της εἰς τὴν διαπασῶν τῶν κατωτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ, εἴτε ὑπὸ τοιαύτην πρόφασιν τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν τοῦ νὰ ἐκτείνωσιν αὐτὰς ὑψηλότερον κρύπτοντες. Ἐντεῦθεν ἐπήγασαν δύω κατηγορίαι ποιήσεως, ἡ τῶν καθαριστῶν καὶ ἡ τῶν χυδαϊστῶν.

1. ΚΑΘΑΡΙΣΤΑΙ

Οἱ εἰς τὴν ποίησιν τὴν καθαρωτάτην καὶ τελειοτάτην γλῶσσαν ἐπιδιώκοντες ὁρμῶνται ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ ποιητὴς ἐστὶν ὁ τῆς γλώσσης ἀνώτατος καλλιτέχνης, καὶ πρέπει, παντὸς τοῦ πλούτου αὐτῆς κάτοχος, νὰ κατεργάζηται αὐτὴν μετὰ πάσης ἐπιμελείας.

Ἐκ τῶν ποιητῶν τῆς προλαβούσης ἐποχῆς ἐξηκολούθησαν γράφοντες· ὁ Ἰάκωβος Ῥίζος ὁ Νερουλός, ὅστις, καίτοι εἰς τῆς πατρίδος του τὴν πολιτικὴν ὑπηρεσίαν δραστηριώτατα ἀφιερωθείς, δὲν ἔπαυσε καὶ τὴν Μοῦσαν, εἰ καὶ παρέργως, ἀλλὰ μετὰ πάσης φιλοκαλίας καλλιεργῶν, καὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἰσὶν ᾠδαί, ὧν μία, ἡ «Πρὸς τὴν Ἑλλάδα» διαπρέπει παρὰ πάντα τὰ ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα ἐπὶ καλλιεπείᾳ, δυνάμει καὶ